З Днем захисника Вітчизни!

ЗАСНОВАНА 21 КВІТНЯ 1927 РОКУ

ВИХОДИТЬ ЩОТИЖНЯ

Київський Політехнік

ГАЗЕТА НАЦІОНАЛЬНОГО ТЕХНІЧНОГО УНІВЕРСИТЕТУ УКРАЇНИ «КИЇВСЬКИЙ ПОЛІТЕХНІЧНИЙ ІНСТИТУТ»

Безкоштовно | 20 лютого 2003 року | №6 (2620)

Вітаємо учасників XXI Всесвітньої зимової універсіади!

У XXI Всесвітній зимовій універсіаді, що відбулася в м. Торвізіо (Італія) взяли участь команди студентів 52-х країн (з них 4 африканські).

Команда студентів України виступала в таких зимових видах спорту, як фігурне катання, біатлон, швидкісний спуск на лижах, хокей з шайбою, лижні гонки, стрибки з трампліну, зимове двоєборство тощо (всього – в в дев'яти видах). Наші спортсмени завоювали 7 золотих, 4 срібні та 3 бронзові медалі. В загальному заліку команда України посіла друге місце після спортсменів Росії (третьою стала команда Китаю).

Найбільше студентів з НТУУ "КПІ" було представлено в хокеї з шайбою, з 17 хокеїстів – семеро з нашого університету. В цьому турнірі взяли участь 11 команд. Серед них були такі гранди світового хокею, як збірні Канади, Росії, Фінляндії, США, Чехії та Словаччини.

Команда України потрапила до найбільш сильної та досвідченої групи. А саме: Росія, Словаччина, Китай та Корея. Вигравши в китайців – 13:0, корейців – 10:0 та програвши Росії та Словаччині, наші земляки посіли 3-тє місце в підгрупі та взагалі вибороли 5-те місце, перемігши досвідчену команду Фінляндії з рахунком 5:3.

Серед студентів-політехників, що виступали за рідну команду в минулому, є багато досвідчених хокеїстів-професіоналів. У Німеччині грає випускник гр.ФВ-61 Руслан Бесчасний. В Росії – випускник тієї ж групи Костянтин Касянчук та студент 5-го курсу гр. ЕФВ-81 Олександр Яковенко. На теперішній час наші студенти грають за професійні команди: в Латвії – студент 2-го курсу Олександр Панченко, в США грає Віталій Жидкіх – гр. ЕФВ-91, в Іспанії – Ігор Земченко та Павло Гоменюк (ст. гр. ЕФВ-01) і велика група наших студентів грає за професійну команду України – "Сокіл".

Вагомі здобутки наших спортсменів дали змогу 1995 р. студентській команді "Політехнік" посісти в півфіналі 3-тє місце в Кубку Кубків серед європейських команд. В 1996 р. – посісти 3-тє місце в Чемпіонаті України, в 1997р. – 2-ге, у 1999р. – 3-тє місце, у 2001 р. у відкритій першості м.Києва – 1-ше місце. На цей час команда посідає 2-ге місце в Чемпіонаті України.

Ю.В.Новицький,
зав. каф. спортивного вдосконалення

Зустріч ректора НТУУ "КПІ" М.З. Згуровського зі студентами - спортсменами

10 лютого 2003 року відбулася зустріч ректора нашого університету академіка НАН України М.З. Згуровського з членами збірної команди України – студентами і викладачами НТУУ "КПІ", які щойно повернулися з XXI Всесвітньої зимової універсіади (м.Торвізіо, Італія).

На зустрічі із спортсменами був присутній голова комітету з фізичної культури та спорту Міністерства освіти та науки України С.І. Операйло, перший проректор НТУУ "КПІ" член-кореспондент НАН України Ю.І. Якименко, проректор з навчально-виховної роботи доцент І.В. Коробко, керуючий справами доцент С.П. Гожій, голова профкому студентів В.Ю. Миронов. На зустрічі були також присутні представники факультету фізичного виховання і спорту на чолі з деканом С.О.Сичовим.

Відкрив зустріч перший проректор НТУУ "КПІ" Ю.І. Якименко. Із теплими словами привітання і побажання подальших перемог виступили С.І. Операйло, М.З. Згуровський, заступник декана ФФВС С.С. Хачикян.

Із словами подяки за постійну підтримку хокею і спорту взагалі у НТУУ "КПІ" до присутніх звернувся тренер хокейної команди нашого університету, учасник XXI Всесвітньої універсіади С.О.Журавльов. С.П. Гожій зачитав наказ по НТУУ "КПІ" про відзнаку членів збірної України – наших студентів і викладачів, а С.І. Операйло і М.З. Згуровський виконали приємну місію вручення нагород і сувенірів.

Отже, до нових перемог! Так тримати!

Інф."КП"

Команди – на лід!

Національна студентська збірна України вп'яте взяла участь у Всесвітній зимовій універсіаді, яка 16-26 січня пройшла в Тарвізіо (Італія). До збірної увійшли 82 спортсмени з 15 вищих навчальних закладів. Зокрема, з НТУУ "КПІ" – 7 осіб.

Це хокеїсти ***Андрій Каращук*** (ФФВС, 1 курс, гр. ЕФВ-21) – дворазовий чемпіон Східно-Європейської хокейної ліги (СЄХЛ) у складі команди "Беркут"; ***Сергій Гаврилюк*** (ФФВС, 2 курс, гр. ФВ-11) – член юнацької збірної команди України; ***Ігор Шкурпола*** (ФФВС, 3 курс, гр. ФВ-01) – призер чемпіонату України; ***Олександр Горбатюк*** (ФФВС, 5 курс, гр. ФР-81) – триразовий чемпіон СЄХЛ серед юнацьких і молодіжних команд; ***Євген Ємельяненко*** (ФФВС, 5 курс, гр. ФВ-81) – чемпіон СЄХЛ у складі "Беркута" серед дорослих, триразовий чемпіон СЄХЛ серед юнацьких і молодіжних команд, учасник чемпіонату світу, чемпіон спартакіади України; ***Кирило Решетніков*** (ФФВС, 5 курс, гр. ЄФВ-81) – триразовий чемпіон СЄХЛ серед юнацьких і молодіжних команд, призер чемпіонату України; ***Денис Заблудовський*** (ФФВС, випускник гр. ФВ-72) – триразовий чемпіон СЄХЛ серед юнацьких і молодіжних команд, призер чемпіонату України, чемпіон спартакіади України, учасник чемпіонату світу. У суддівстві змагань універсіади взяв участь викладач кафедри підготовки фахівців з ФВС, суддя міжнародної категорії ***Олег Юрійович Лускань***.

С.С. Хачикян

О. Горбатюк

Сьогодні гості редакції – учасник універсіади, майстер спорту Олександр Горбатюк та заступник декана ФФВС, відповідальний за олімпійські та професіональні види спорту заслужений тренер України Сергій Суренович Хачикян.

Розповідає ***Олександр Горбатюк***: Універсіада запам'яталася напруженими спортивними поєдинками, яскравим, грандіозним шоу відкриття-закриття змагань, прекрасною організацією (житло, побут, тренування, культурна програма тощо), доброзичливим ставленням місцевих жителів та інших учасників змагань до українців. Ми почували себе рівними серед рівних і намагалися якнайкраще презентувати себе і свою країну.

Хокеїсти нашої підгрупи жили в Австрії, там і виступали. Про результати своїх друзів із збірної дізнавалися переважно з інтернету, надто щільний графік ігор та тренувань не залишав часу, щоб подивитися телевізор. Першу гру (з Кореєю) ми виграли з неймовірним рахунком 10:0. А потім чи то наш ангел-хранитель не догледів, чи судді повелися упереджено – словакам програли 1:4.Після цього розраховувати на призові місця уже не доводилося. І хоча розуміли, що треба боротися, наступна гра – з росіянами – теж не заладилася. Стався психологічний злам, і ми програли 1:13. Попри всі поразки, ми - професіональні спортсмени, тому на останню гру (з фінами) настроїлися по-бойовому. А можливо, темпераментні італійські болільники допомогли (грали в Італії) – з рахунком 5:3 вибороли п'яте місце з одинадцяти.

Без перебільшення, за рівнем гри ми могли суперничати з чемпіонами, та аж занадто суддям не приглянулися. Що ж, наші перемоги, без сумніву, ще попереду.

Виступати мені довелося із старими травмами, тож після повернення додому інтенсивно відновлююсь. На кафедрі реабілітації (завідувач Ю.А.Попадюха) створено для цього добрі умови. Олександр Григорович Романчук практикує там безопераційний метод лікування, відновлює мені пошкоджені зв'язки та сухожилля.

Хочу подякувати керівництву факультету та університету за допомогу в підготовці до змагань. Мене та моїх друзів радує те, що існує й розвивається спортивний клуб КПІ. Ми із задоволення виступаємо в Чемпіонаті України під прапором нашого клубу. Нас – спортсменів НТУУ "КПІ" – знають і поважають колеги.

С.С.Хачикян: Студентські спортивні ігри – це сходинка до майбутніх Олімпійських ігор. Багато вихованців ФФВС – перспективні спортсмени. Кожний з них має можливість стати чемпіоном найвищого рангу. Треба тільки повірити в себе, мати гарного тренера й умови. Наших випускників-чемпіонів активно запрошують до закордонних клубів. У нас працюють досвідчені тренери. Приміром, хокеїстів готували викладач кафедри спортивного вдосконалення, граючий тренер П.С.Чурсін; старший викладач кафедри спортивного вдосконалення, головний тренер команди С.О.Журавльов; викладач О.Ю.Лускань.

Закінчення на 4-й стор.

Матч із словаками

СЬОГОДНІ В НОМЕРІ:

1 Зустріч із студентами - спортсменами

1 Універсіада в Торвізіо
4

2 Захисників Вітчизни готують в НТУУ "КПІ"

Вартові історії

3 Як створювали "Катюшу"

4 Інтерв'ю з головою профкому НТУУ "КПІ" В.І.Молчановим

Тестування IQ в Україні

Увага, конкурс!

Оголошення

ЗАХИСНИКІВ ВІТЧИЗНИ ГОТУЮТЬ В НТУУ "КПІ"

Військовий інститут телекомунікацій та інформатизації, а також люди, які тут навчаються і працюють, мають пряме відношення до свята, яке ми відзначатимемо 23 лютого. За роки свого існування навчальний заклад підготував велику кількість висококваліфікованих офіцерів-зв'язківців. Його випускники користуються заслуженим авторитетом у Збройних силах України, з гідністю і честю продовжують славні бойові традиції військ зв'язку, вносять вагомий вклад у справу захисту нашої незалежної держави.

ВІТІ: від курсів до інституту

Внесення бойового прапора

Датою створення інституту вважають 1 березня 1919 року, коли на базі Московських військових інженерних курсів були створені перші Московські військові курси для підготовки командирів, а потім перші Київські інженерні курси і другі Катеринославські інженерні курси, які стали фундаментом Київської військової інженерної школи підготовки командного складу.

Коротко про етапи реорганізації:

Київська військова школа зв'язку (листопад 1924 р.), Київське військове училище зв'язку (березень 1937 р.), Київське вище військове інженерне училище зв'язку (листопад 1965 р.), Київський військовий інститут управління та зв'язку (серпень 1992 р.), Військовий інститут телекомунікацій та інформатизації НТУУ "КПІ" (березень 2003р.).

Першого липня 1999 року відповідно до спільного наказу Міністра оборони України та Міністра освіти України було створено Військовий інститут Національного технічного університету України "Київський політехнічний інститут".

З метою подальшого удосконалення підготовки офіцерських кадрів для Збройних сил України в рамках єдиної системи військової освіти і науки КМ України постановив: створити на базі Київського військового двічі орденів Червоного прапора інституту управління і зв'язку та Військового інституту НТУУ "КПІ", які ліквідуються, Військовий інституту телекомунікацій та інформатизації НТУУ "КПІ".

Наказом Начальника Генерального штабу Збройних сил України від 18.07.2001 р. №28 з метою збереження і продовження бойових традицій та з метою підвищення військово-патріотичного виховання майбутніх офіцерів почесні найменування КВІУЗ передані ВІТІ НТУУ "КПІ", який надалі іменується: ***Військовий двічі орденів Червоного Прапора інститут телекомунікацій та інформатизації НТУУ "КПІ"***. Такий шлях вищого військового навчального закладу: від інженерних курсів до інституту.

Вітаємо!

Рада ветеранів НТУУ "КПІ" щиро і сердечно вітає ветеранів університету – учасників бойових дій, ветеранів Великої Вітчизняної війни, ветеранів Збройних сил з Днем захисника Вітчизни і бажає доброго здоров'я, бадьорості духу, натхнення, довгих років радісного життя.

Д.Л.Кузнєцов, голова ради ветеранів НТУУ "КПІ"

Вихованці інституту, які удостоєні почесних звань:

Героя Радянського Союзу – Г.І.Корнєєв, С.Ф.Проценко, П.Є.Стрілець, А.І.Якушев;

Героя Соціалістичної праці – А.Г.Костіков, П.О.Бойко;

повним кавалером орденів Слави став М.Е.Литвиненко.

В інституті навчались Герої Радянського Союзу А.Ш.Ахмєдов, М.І.Білоіваненко, О.А.Золотарьов, Ю.Є.Кравцов, К.Ф.Лазаренко, І.М.П'ятковський, В.М.Прохоров, Є.М.Теляшев, О.Т.Ткаченко, П.І.Трушніков, М.П.Усов, М.Є.Шикунов.

Понад 80 випускникам присвоєні військові звання генералів, у тому числі двом – генералів армії, трьом – генерал-полковників.

На сьогоднішній день в інституті працює досвідчений професорсько-викладацький склад: 20 докторів наук, 168 кандидатів наук, 99 доцентів, 7 академіків, 1 чл.-кор. АН, 1 лауреат Державної премії ім. Т.Шевченка, 1 лауреат Державної премії УРСР.

Сьогоднішні випускники – це майбутнє нашої армії, їх чекають у військах, на них покладають надію командири. Багато у нас проблем, немало труднощів попереду, але ми завжди готові захистити свій волелюбний народ та землю своїх батьків.

Прийміть вітання з нагоди Дня Захисника Вітчизни. Бажаю всім Вам здоров'я, творчої наснаги, успіхів у службі, праці та навчанні. Висловлюю глибоку переконаність у тому, що особовий склад інституту і надалі з гідністю нестиме високе звання захисника України, своєю натхненною працею примножуватиме славні традиції нашої армії.

Майор О.Онікієнко

Відвідання гуртожитку ВІТІ. Зліва направо: директор студмістечка О.П. Петкевич, нач. відділення ВІТІ полковник В.Є. Довгополий, Головний інспектор МО України генерал армії України В.Г. Радецький, нач. ВІТІ полковник В.Д.Тетерятник, нач. ф-ту полковник М.І. Семенченко

Людина, якій довіряють

Коли молодий хлопець обирає собі шлях військового, то хто знає, куди заведе його доля, як складеться його життя після отримання військової освіти?

У 1972 році юнак із білоруського міста Гродно приїхав до Києва, щоб вступити до Київського вищого воєнного інженерного училища зв'язку ім. Калініна. Він із дитинства мріяв стати військовим, щоб продовжити сімейну традицію: його батько присвятив своє життя армії. Тоді він, мабуть, і гадки не мав, що училище стане для нього другою домівкою.

Закінчивши навчання в 1977 році, лейтенант поїхав служити до Німеччини, але вже 981-го знову повернувся до училища і працює тут донині.

Сьогодні полковник Ю.В.Шелепенко – шанована людина у ВІТІ. Доцент, к.т.н., автор багатьох наукових праць, статей, навчальних посібників; науковий керівник ад'юнктів першого, другого та третього років навчання; керівник дипломних робіт майбутніх бакалаврів та спеціалістів, талановитий викладач – навіть довший перелік не охопить всіх рис цієї людини.

Багато років Юрій Володимирович очолює одну з провідних кафедр інституту – "Бойового застосування АСУ". Великий досвід роботи дозволяє йому майстерно керувати чималим професорсько-викладацьким та інженерно-технічним складом кафедри.

Щодень Юрій Володимирович передає свої знання курсантам – майбутнім командирам, захисникам України. Він є незаперечним авторитетом для своїх вихованців. Недарма з року в рік випускники приїжджають до свого вчителя, щоб ще раз подякувати йому за набуті знання, поділитися проблемами, почути поради.

Юрій Володимирович встигає усюди. Його працелюбність вражає оточуючих. Він приходить на роботу раніше за всіх, а повертається додому – найпізніше. Телефон в кабінеті не замовкає.

Вільного часу, зрозуміло, дуже мало, але, коли видається вільна хвилинка, Юрій Володимирович проводить його з родиною – дружина, син, дочка, маленька онука – всім приділяє увагу. До того ж полковник Шелепенко – завзятий мисливець, регулярно їздить на полювання.

Не забуває Юрій Володимирович і друзів. У 2002 році відбулася зустріч випускників його курсу. Минуло 25 років із дня випуску, але колишні лейтенанти підтримують дружні стосунки, люблять згадувати курсантські роки, допомагають один одному порадою чи ділом.

Про армію є різні думки. І люди в ній служать різні. Ця розповідь – тільки про одного з них: про людину, до якої тягнуться, якій довіряють. Про людину, яка чесно робить те, що повинна.

Старший лейтенант К. Лукіна

МІЙ ВИБІР

Ще у школі я мріяв стати військовим, і моя мрія здійснилася. Вже пройшло три роки, але я, як сьогодні, пам'ятаю 29 червня 2000-го, коли вперше переступив поріг нашого інституту у супроводі курсанта-стажера Василя Глєби.

Згадуючи свої мрії про життя військового, я тепер розумію, як багато в них було ідеалізованого, далекого від дійсності. Лише в інституті я зрозумів суть вислову "бойове товариство і військове братство". У нелегку годину, коли стає важко, опускаються руки, товариші-однополчани підставляють плече, приходять на виручку, на допомогу .

Не можу не сказати добрих слів про командирів нашого підрозділу під керівництвом капітана Павла Жука, який на час навчання став для мене не тільки суворим і вимогливим командиром, а деякою мірою й турботливим та чуйним старшим братом чи навіть батьком. Та й інші офіцери підрозділу – капітани Сергій Ляшко та В'ячеслав Шкрабов – у будь-якій ситуації підтримають, дадуть правильну пораду, вирішать будь-яку проблему.

На чільне місце в інституті ставиться оволодіння знаннями і навичками для подальшої служби на посаді офіцера-зв'язківця. Начальник нашого інституту полковник В.Д.Тетерятник говорить: "Хлопці, для вас зараз одне основне завдання – це навчання". Високий професіоналізм викладачів, їх майстерний підхід до проведення занять уже сьогодні дають мені змогу стверджувати, що азбуку зв'язку я засвоїв, перші кроки до становлення мене як офіцера, інженера-зв'язківця вже зроблені.

Офіцери здають залік

Мені дуже приємно, що я навчаюся в одному з найпрестижніших вузів у державі, випускники якого відомі не тільки в нашій країні, а й за кордоном.

І гордість, яку я бачу в очах своїх рідних, коли, перебуваючи у відпустці, крокую у формі поряд із ними вулицями рідного міста, підтверджує мою думку, що вибір, зроблений мною в 2000 році, правильний. Іноді думаю: чи зможу я внести якийсь вклад в історію нашого вузу? А чому б і ні? На світі нічого немає неможливого.

З нагоди Дня захисника Вітчизни вітаю зі святом своїх товаришів, командирів та всіх військових, які несуть свою нелегку службу, виконують почесний обов'язок захисту суверенітету та цілісності кордонів нашої незалежної України.

Курсант В.Печений

Зв'язок гарантуємо

Про армію я почав мріяти ще в дитинстві, і на всі запитання: "Ким ти хочеш бути?" завжди відповідав: "Офіцером".

І от трохи більше року лишилося до того моменту, коли на моїх плечах засяють замість сержантських – лейтенантські зірки, але в пам'яті назавжди залишаться спогади про навчання в рідному інституті.

Нелегкими виявилися перші кроки мої як військового, не завжди вдавалося вчасно і без зауважень виконати поставлені по службі завдання, та й навчання у військовому вузі відрізняється від навчання у школі. Але всі труднощі допомагали долати товариші, які завжди готові підставити плече допомоги. Саме у військовому інституті я вперше задумався над тим глибоким змістом, який несе в собі вислів "бойове братство".

Коли мене призначили молодшим командиром, я зрозумів, яка це нелегка праця – відповідати не лише за себе, а й за підлеглих, стати для них порадником, а деколи, незважаючи на однаковий вік, ще й учителем. Особливо важко було на перших порах, але тут на виручку прийшли досвідчені офіцери, такі як підполковник Анатолій Цикін, майор Анатолій Міщенко, та й інші офіцери факультету ніколи не стоять осторонь, завжди готові надати практичну і методичну допомогу.

І з особистими проблемами, які виникають у мене та моїх підлеглих, завжди можна звернутися до капітанів Юрія Семенюка, Ігоря Богдана та інших. Вислухавши, вони дадуть пораду як старші, більш досвідчені, товариші.

У військовому інституті на першому місці завжди стоїть навчання. Адже, особливо зараз, коли проводиться реформування Збройних сил, тільки справжній фахівець може справитися з важливими завданнями, які стоять перед військами зв'язку по забезпеченню стійкого і безперебійного зв'язку при управлінні Збройними силами, їх частинами та з'єднаннями. І лише сумлінне оволодіння тими знаннями, які нам дають викладачі, високі професіонали своєї справи, дозволяють нам, завтрашнім лейтенантам, заявити: "Ми, офіцери-зв'язківці, безперебійний і стійкий зв'язок у Збройних Силах України гарантуємо".

Сержант С.Калашнік, 4 курс

П.А.Усик проводить екскурсію

ВАРТОВІ ІСТОРІЇ

Враховуючи багате історичне минуле ВІТІ, сьогодні ми повинні сказати слова вдячності нашим ветеранам, яких багато працює в інституті. Їхній вклад у підготовку офіцерів-зв'язківців практично безцінний. Петро Андрійович Усик, випускник нашого училища зв'язку 1941 року, понад 60 років працює в інституті. Незважаючи на поважний вік, завідує історичним музеєм, який сам і створив. Він – голова виконкому громадської організації "Зв'язківець", яка провадить велику військово-патріотичну роботу серед курсантів. Завдяки діяльності цієї організації Указом Президента встановлено День військ зв'язку України, що відзначається 8 серпня.

П.А.Усик та М.М.Межуєв, в минулому заступник начальника інституту, за підтримки зацікавлених організацій і спонсорів підготували і видали книгу "Війська зв'язку України: героїчні сторінки історії". Із книги дізнаємося про зародження і розвиток військового зв'язку, історію ВІТІ, починаючи з 1919 року, про подвиги воїнів-зв'язківців у роки Другої світової війни, героїчні сторінки історії зв'язку ЗС України, їх становлення та розбудови в роки незалежності. Книга написана гарною українською мовою, читається легко і з цікавістю.

Шановні ветерани, прийміть найщиріші вітання з нагоди Дня захисника Вітчизни. Здоров'я вам і довголіття!

Майор О.Онікієнко

БУДЕМО ПЕРЕМАГАТИ

Я народився в Конотопі на Сумщині. Оскільки мій батько був військовослужбовцем, ми часто переїздили: Чита, Хоронор на Забайкаллі, Новоград-Волинський, Старичі, Гостомель і нарешті Київ .

Мрія стати військовим зародилася у мене ще в шість років, коли я вперше потрапив на роботу до батька. Десь класі у восьмому я став уважніше спостерігати за життям солдатів і офіцерів у військовій частині, іноді уявляючи себе на їхньому місці. Тоді ж мені вперше дозволили постріляти з пістолета ПМ (на польовому виході, на Яворівському полігоні). Звичайно, у ціль я не влучив, але переживання і спогади залишились на все життя. Після 9-го класу товариші кликали мене вступити до місцевого ліцею, але я вже твердо знав, що буду військовим. Через 2 роки мрія здійснилася.

В інституті, крім наук, які ми вивчали за спеціальністю, я поглиблено вивчав психологію, яка мені дуже подобалася. Зокрема, теорію соціоніки, яку можна практично застосовувати будучи командиром будь-якого рівня, і на основі цих знань правильно керувати підлеглими. Крім наук, я цікавлюся виставками з комп'ютерних технологій, художніми виставками, мистецькими новинками.

Про конкурс "Студент Києва", а тим більше, що мене включили до складу команди НТУУ "КПІ", я дізнався лише за день до його початку. Зрадів, це була добра нагода спробувати себе на кмітливість і знання історії. Другий тур був досить складним (100 питань на загальну ерудицію з лімітом часу), але мені вдалося набрати необхідну кількість балів і єдиному із курсу продовжити боротьбу. Перемогти хотілось, але, як буває у великому спорті, – головне не перемога, а участь. Третій тур я пройшов без особливих труднощів, адже викласти свої думки на папері не дуже складно. Перед фіналом я старанно готував тему, за якою потрібно було зробити короткий опис. Про результати нам не повідомляли аж до моменту вручення нагород. За нас – фіналістів – хвилювались батьки, друзі. Мене підтримувала третина мого курсу. Раніше мені доводилося успішно виступати в різних предметних олімпіадах, тому в глибині душі я сподівався на призове місце. Після оголошення результатів я не дуже засмутився, бо і п'ята сходинка серед студентів Києва у технічних науках – це вже досягнення.

Зараз заочно здобуваю вищу юридичну освіту, бо впевнений, що вона мені теж у майбутньому знадобиться. Адже девіз мого життя: "Прийшов. Побачив. Переміг!"

Рядовий Ю.Іванов, курсант 4-го курсу

НА СЦЕНІ – "Курсанти політеху"

Коли курсантів ВІ запросили до участі в іграх КВН, це викликало багато пересудів серед "старожилів" кавеенівського руху: військові і КВН – це вже смішно; військовий КВН – це ж нонсенс. Але військові завжди відрізнялися тим, що не звертали уваги на недовіру і вміли добре виконувати свою роботу.

І от начальник ВІТІ полковник В.Д.Тетерятник, палкий прихильник цієї веселої гри, проголосив: "Військовому КВНу – бути!". За підтримки начальника інституту В.Д.Тетерятника, його заступників полковників О.П.Петкевича та В.Д.Довгопологo, керівників 8-го факультету М.І.Семенченка та М.О.Супкарьова була створена команда "Курсанти політеху". У травні 2000 року вона вперше вийшла на політехнічну сцену.

"Курсанти" під керівництвом майора О.М.Мельника, палкого прихильника найвеселішої у світі студентської гри, завоювали прихильність не тільки оргкомітету, членів журі, а й численних вболівальників. "Курсанти політеху" на чолі з капітаном команди Сергієм Калашником, а згодом – В'ячеславом Гедуговим за короткий час стали віце-чемпіонами Ліги КВН КПІ (2001 рік), віце-чемпіонами Ліги КВН силових структур України "Зірки на погонах", переможцями чемпіонату "Ігри на Подолі", призерами чемпіонату "КВН-Київ" та чемпіонами Кубка КВН Печерської РДА. А жарти: "Казка про дикого дембеля" у виконанні С. Калашника та О. Вдовенка, «Хочу в армію» – О. Михайлова, «Давай закуримо» – І. Філімонова, «У рейхканцелярії» – В. Гедугова та О. Манилюка, «Червоний та синій дипломи» – А. Реця та О. Михайлова, «Чому наша армія така міцна» – А. Галяшинського, ввійшли в аннали кавеенівських жартів у Київській політехніці.

Говорячи про "Курсантів політеху", не можна не згадати "дискжокеїв" С. Бубнова та К. Кубушу і єдину "квіточку" у чоловічій команді – Наталію Редчиць, які музичне і вокальне оформлення виступів команди підносять на найвищий виконавський рівень. Традиції команди підтримують і новачки. З першого ж виступу "вписалися" у колектив Є. Гіль, Д. Білогорохов.

Йде час. Стають кавеенщики лейтенантами, одружуються, народжують дітей. А команда КВН ВІТІ продовжує веселити своїх вболівальників, продовжує виборювати перемоги. Знову й знову звучить під гучні оплески глядачів: "Вас вітає команда КВН Військового інституту телекомунікацій та інформатизації "Курсанти політеху"!

Капітан Т.Шибіцька

З ІСТОРІЇ СТВОРЕННЯ "КАТЮШІ"

Грізна зброя Великої Вітчизняної війни легендарна "Катюша" – мобільна реактивна установка залпового вогню (УЗВ). Саме їй встановлювали пам'ятники, їй присвячували свої твори письменники і поети. Навічно увійшла вона і в історію війни, і в історію техніки. В той же час мало кому відомі імена її творців. Справа в тому, що "Катюша" створювалася протягом великого відрізка часу, створювалася різними авторами і колективами, створювалася, так би мовити, поетапно.

На першому етапі вирішувалося фундаментальне питання одержання палива для реактивних снарядів. У нашому випадку це був колоїдний бездимний порох. На другому етапі розроблявся власне снаряд. Снаряд було створено і випробувано ще до війни, але застосовувався він на літаках для знищення авіації і наземних цілей.

Виходячи з досвіду застосування реактивних снарядів, зробили висновок, що при всіх позитивних якостях, у цих снарядів є і негативні. Насамперед – проблема прицілювання: одиночним снарядом було дуже важко влучити в ціль. Саме це питання вирішувалося на третьому й останньому етапі. Це була задача, як говорять винахідники, на "застосування". В результаті "Катюша" відбулася, або "пішла" за термінологією технічної творчості.

Етап перший. Головною дійовою особою цього етапу був професор Михайлівської артилерійської академії полковник Іван Платонович Граве (1874-1960). Хоча історія розпочалася у 1884 р., коли французький інженер Поль В'єль винайшов бездимний порох. При використанні цього пороху артилерія збільшила дальність польоту снаряда в декілька разів. І.П.Граве вдалося в 1916 р. удосконалити винахід французького інженера: одержати бездимний порох на іншій основі – так названий колоїдний, або желатиновий, порох, який можна формувати у вигляді стержнів різноманітного діаметра і навіть обробляти на токарному верстаті. Застосовувався такий порох у шашках.

Після революції І.П.Граве залишився в Радянській Росії і 5 листопада 1926 р. отримав перший радянський патент на бездимний порох (№ 122, реєстр. № 144/44). Усього ж винахідник одержав 9 патентів, 7 із яких мали відношення до військової техники. Проте як людина, що має дворянське походження, до подальшої практичної роботи з реактивними снарядами не залучався. І.П.Граве займався науковими дослідженнями й у 1942 р. за капітальну працю "Балістика замкнутого простору", присвячену реактивній зброї, одержав Сталінську премію І ступеня. Підтверджує його авторство у розробці пороху і снаряда для "Катюші" такий авторитетні свідок, як Головне артилерійське управління (ГАУ) у своєму висновку від 14 лютого 1951 р. Ось так! Не було б пороху, винайденого І.П.Граве, не було б і "Катюші"!

Другий етап проходив у Газодинамічній лабораторії (ГДЛ) інженера М.І.Тихомирова, одного з головних конструкторів порохових ракет. До кінця свого життя (1930 р.) М.І.Тихомиров керував ГДЛ. Помічником у нього був В.А.Артем'єв, розробкою пороху займався І.І.Кулагін. У його команді були і такі конструктори, як Д.А.Вентцель, Р.В. Богомолов, Г.Е. Лангемак, а в 1929 р. приєднався Б.С. Петропавловський. У ГДЛ розробили і засвоїли технологічний процес виробництва порохових шашок, вивчили їхні балістичні можливості. Тут були відкриті закони горіння в камерах із соплом, проведені перші етапи льотних іспитів. У лабораторії широко проводилися роботи зі створення ракет різноманітних калібрів, призначення і застосування. Були випробувані різноманітні варіанти пускових установок: змінювали кількість і довжину труб, кількість снарядів, склад пороху і, головне, засоби стабілізації ракет у польоті. Розробка реактивних снарядів калібру 82 і 132 мм почалася в 1930 р., а 1932 р. провели льотно-конструкторські стрільби снарядами цього калібру з літака. У цьому ж році почалися роботи з озброєння реактивними снарядами літака "Р-5" і бомбардувальника "ТБ-1" снарядами РС-132 і РС-245.

У 1935 р. вийшла книга Г.Е. Лангемака і В.П. Глушко "Ракеты, их устройство и применение". "Звичайно, ніяких противідткатних пристосувань для станка не потрібно. Ця особливість ракетного озброєння дозволяє використовувати його на таких апаратах, що не можуть витримати віддачі, властивої звичайним гарматам, тобто на літаках, невеликих суднах, автомобілях і т.д. Головна область застосування порохових ракет – озброєння легких бойових апаратів…". Не виключаючи застосування РС з інших транспортних засобів, автори віддавали перевагу авіації. Підводячи результати другого етапу, констатуємо, що розпочата у ГДЛ М.І.Тихомировим робота завершилася видатними інженерами Б.С. Петропавловским, Г.Е. Лангемаком, В.А. Артем'євим і ін. створенням порохових ракетних снарядів, що застосовувалися в авіації.

Третій етап. У березні 1932 р. відбулася неординарна подія, що значно вплинула на весь подальший хід науково-дослідних і дослідно-конструкторських робіт. ГДЛ і московська "Група по изучению реактивного движения" (ГИРД) були об'єднані в Ракетний інститут під керівництвом І.Т.Клейменова. Поки йшла реорганізація інституту, з'їжджалися працівники і конструктори, створювалися нові відділи і лабораторії в країні, набирав швидкості маховик єжовщини. У 1937 р. були заарештовані і незабаром розстріляні начальник інституту І.Т.Клейменов і його заступник Г.Е. Лангемак. У 1938 р. заарештовані і засуджені В.П.Глушко і С.П.Корольов. Проте роботи в інституті продовжувалися. У 1937 р. новим начальником інституту призначили Б.М.Слонімера, а головним інженером – Андрія Григоровича Костікова, що пізніше обійме посаду начальника інституту.

А.Г. Костіков

У 1938 р. до ГАУ надійшов проект багатозарядної установки для залпової стрільби 24 реактивними снарядами, підписаний головним інженером інституту А.Г.Костіковим і начальником відділу цього інституту Іваном Сидоровичем Гваєм. До проекту додавалися докладні розрахунки й об'рунтування. ГАУ дало дозвіл на проведення випробувань і 1 листопада 1938 р. установка зробила перший залп.

Начальник ГАУ дав високу оцінку новій зброї. Пізніше, 14 лютого 1939 р., у доповідній записці А.Г. Костіков напише: "У другій половині 1938 р., завдяки вдалому поєднанню ракетно-хімічного снаряда з залповим агрегатом, установленим на автомашині, намітився шлях широкого і дуже ефективного використання реактивних снарядів у наземних умовах".

17 червня 1941 р. А.Г. Костіков продемонстрував членам Політбюро, уряду роботу УЗВ. 21 червня 1941 р., в останній довоєнний день, УЗВ була прийнята на озброєння. Бойове хрещення УЗВ прийняла під Оршею 14 липня 1941 р. З 7 перших машин, що брали участь, 5 були дослідними зразками. Їх узяли прямо з майстерень інституту. Надалі московський завод "Компресор" стане головним підприємством по їхньому серійному випуску.

У березні 1939 р. І.С.Гвай, А.Г. Костіков і В.В.Аборенков направили у відділ винаходів Народного комісаріату оборони заявку на пусковий устрій залпового вогню й одержали авторське посвідчення. "Катюша" відбулася! З трьох авторів проекту цієї установки двоє – наші земляки, родом з України.

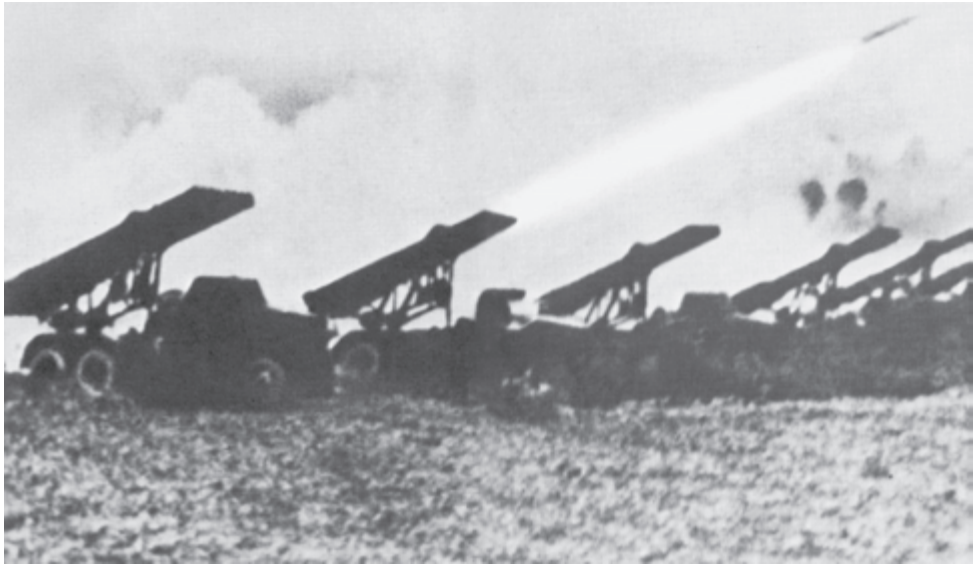

І.С.Гвай (1905–1969) – начальник відділу ракетних двигунів на твердому паливі – народився у Дніпропетровську в сім'ї залізничника. У 1923 р. закінчив Дніпропетровський залізничний технікум, через рік вступив у Дніпропетровський інститут інженерів залізничного транспорту. Після закінчення третього курсу, як кращий студент, був направлений у Ленінградську електротехнічну академію. Після її закінчення працював у ГДЛ, а пізніше – у Ракетному науково-дослідному інституті. У 1942 р. одержав Сталінську премію й вчену ступінь кандидата технічних наук без захисту дисертації. Коли І.С.Гвая у Вищій атестаційній комісії запитали: "А де ж Ваша дисертація? У нас її немає", то у відповідь почули: "Стріляє на фронті!"

А.Г.Костіков – випускник Київської військово-інженерної школи 1926 р., Герой Соціалістичної праці, член-кореспондент Академії наук, Лауреат Сталінської премії І ступеня, генерал-майор інженерно-авіаційної служби. Народився 30 жовтня 1899 р. у містечку Козятин Київської губернії. З 19 років воював у Червоній Армії, був поранений, потрапив у полон до білополяків, але звідти втік. Відряджений у 3 Київську військово-інженерну школу. Навесні 1930 р. вступив до Військово-повітряної академії імені Жуковського, яку він закінчив у 1933 р. Сім випускників академії, у тому числі й А.Г.Костіков, направлені в Ракетний науково-дослідний інститут. З 1936 р. він – начальник відділу реактивних двигунів. У 1938 р. А.Г.Костікова призначають головним інженером інституту, а надалі він стає начальником інституту. У листі в МКГ ВКП(б) А.Г.Костіков обгрунтовує пропозицію: "...у даний час дослідницька робота в області реактивних двигунів показала реальну можливість розробки літака, що протягом 1...5 хв. міг би рухатися зі швидкістю, що перевищувала б звукову..." 26 липня 1942 р. вийшла постанова Державного комітету оборони про доручення інституту разом із Наркомавіапромом у короткий термін розробити реактивний винищувач-перехоплювач. Інститут під керівництвом А.Г.Костікова береться за цю роботу. На проектування, будівництво і наземне опрацювання в умовах військового часу виділялося менше восьми місяців.

Восени 1943 р. був побудований перший екземпляр літака, але встановлений урядом термін був зірваний. 18 лютого 1944 р. А.Г. Костікова звільняють з роботи, потім заарештовують. Вісім томів кримінальної справи. Допити, обвинувачення в шпигунстві і шкідництві. Висновки безіменних рецензентів: "Роз'яснення автора... вірні. Автора доцільно залучити до більш поглибленої розробки". Його було звільнено з-під варти 28 лютого 1945 р. У постанові про закінчення слідства відзначено, що "в... справі ворожого наміру в діях А.Г.Костікова, що був великим спеціалістом своєї справи, не встановлено". Попереду було п'ять років життя (помер він у грудні 1950 р.), нові праці, учні. Але була і смертельна хвиля брудної піни. А.Г.Костікова обвинувачували в тому, що за його доносом були заарештовані С.П. Корольов і В.П. Глушко.

Для з'ясування цього й інших подібних питань у 1989 р. була призначена спеціальна комісія. Головні висновки цієї комісії: "Прокуратура СРСР за №13/4-1032 від 12.06.89 р. підтверджує факт, що в кримінальних справах у відношенні С.П. Корольова, В.П. Глушко відсутні дані, що підтверджують те, що вони були заарештовані за доносом А.Г. Костікова".

Нападам піддавався не тільки сам А.Г. Костіков, але й авторське посвідчення на УЗВ. Це питання також обговорювалося комісією. І от її висновки: "Наша комісія вивчила сотні пов'язаних з цим питанням документів. Висновки однозначні: авторами винаходу механічної установки для залпової стрільби реактивними снарядами й авторами нової зброї – реактивних систем залпового вогню – є А.Г. Костіков, І.С. Гвай і В.В.Аборенков. Не знайдено такої особи, яка б могла об'рунтовано претендувати на включення її до складу цього авторського колективу".

Про третього учасника й автора пускової установки залпового вогню В.В.Аборенкова, на жаль, достовірної інформації не знайдено. Відомо, що він був командуючими гвардійськими реактивними підрозділами "Катюш" під час Великої Вітчизняної війни.

На закінчення хочеться висловити сподівання, що у ВІТІ на будинку, де учився А.Г.Костіков, йому буде відкрита меморіальна дошка. Щоб ми могли впевнено сказати: "Ніхто не забутий – ніщо не забуте"!

В.П.Никонов,
ст. н. с. Державного політехнічного музею при НТУУ "КПІ"

Команди – на лід!

Національна студентська збірна України

Закінчення. Початок на 1-й стор.

Наші підопічні – члени хокейної збірної – вистояли, продемонстрували добру гру і бійцівські якості. Зуміли зібратися і "викластися", як самі кажуть. Тепер заліковують травми, надолужують прогаяне у навчанні. Хоча вони й повернулися без медалей, та заслуговують на подяку й визнання.

До речі, на універсіаді виступала ще одна спортсменка з НТУУ "КПІ". Юлія Сипаренко, випускниця університету фізвиховання і спорту, заочно здобуває другу освіту на ФММ. Вона лижниця, майстер спорту міжнародного класу, багаторазова чемпіонка України в слаломі й слалом-гіганті. Виступала за збірну України на XIX зимових Олімпійських іграх (42 місце зі 120 учасниць). На універсіаді посіла 10 місце у багатоборстві. Фахівці відмічають її вдалі виступи: 28 місце (з 47) у швидкісному спуску, 29 (з 54) у слалом-гіганті, 27 (зі 103) у слаломі.

На закінчення Сергій Суренович побажав усім спортсменам НТУУ "КПІ" вдалих стартів. Приєднуємося і ми до цього побажання.

Н.Вдовенко

Тестування IQ в Україні

22-23 лютого 2003 р. в НТУУ "КПІ" відбудеться перше в Україні загальне тестування з визначення рівня інтелектуального розвитку, тобто коефіцієнту інтелекту (IQ). Тестування буде проведено за завданнями міжнародного зразка під керівництвом Виконавчого директора Міжнародного клубу інтелектуалів – Менса.

Клуб був заснований в Оксфорді в 1946 р. як товариство осіб з високим рівнем інтелекту. В Менса може вступити кожен, чий IQ становить 148 балів за загальною шкалою.

Сама назва Менса походить від латинського "стіл". Таким чином, Менса є організацією круглого столу, форумом для людей різного віку (від 4 до 94 років), походження та переконань. Зараз Клуб нараховує близько 100 тис. членів у всьому світі.

Клуб надає своїм членам безліч можливостей для підвищення своїх розумових здібностей і просто приємного проведення часу в товаристві найрозумніших людей світу. В рамках Менса існує більш 200 секцій за інтересами. Серед них є як секції екологів, психологів та програмістів, так і більш оригінальні групи, які об'єднують осіб, зацікавлених правами тварин, історією та релігією або фінансують бізнес-проекти студентів.

Виконавчий директор Клубу Едвард Вінсент висловив надзвичайну зацікавленість у відкритті в Україні національного відділення Менса і залученні її до всіх програм, що проводяться в рамках організації.

Анастасія Бурау, координатор проекту

МИ НЕ МОЖЕМО СТОЯТИ ОСТОРОНЬ

Не секрет, що за рівнем оплати праці освітяни знаходяться на одному з останніх місць серед інших галузей економіки. Недопустимо мало державних коштів спрямовується і на розвиток науки. Сьогодні гість редакції – голова профкому НТУУ "КПІ" ***В.І.Молчанов.*** *Він розповідає про дії ЦК профспілки, спрямовані на соціальний захист працівників освітянської галузі.*

– ***Зарплата багатьох політехніків нижча встановленого прожиткового мінімуму. Яких заходів вживає профком університету щодо покращання цього становища?***

– Дійсно, як не прикро це констатувати, середньомісячна зарплата працівників освіти складає 278 грн., в той час як прожитковий мінімум на працездатну особу законодавчо встановлено у розмірі 365 грн. Тобто правомірно зробити висновок про порушення конституційних прав переважної більшості працівників освіти, студентів щодо забезпечення соціальних гарантій, які є основним джерелом існування, не нижче від прожиткового мінімуму.

ЦК профспілки працівників освіти і науки, під керівництвом якої ми працюємо, постійно дбає про соціальний захист працівників галузі, звертається з цього приводу до ВР, КМ України, Адміністрації Президента. Коли такі звертання не приносять результатів, ЦК організовує пікетування Кабміну та Верховної Ради. Приміром, у грудні минулого року освітяни виходили до стін ВР та КМ тричі. Політехніки завжди активно підтримують дії ЦК профспілки.

– ***ЦК турбується, політехніки підтримують дії ЦК, а в результаті…***

– Деякі результати є. У 2002 році введено15-відсоткове підвищення ставок науково-педагогічному персоналу. З 1 вересня їм у повному обсязі виплачуються так звані оздоровчі та надбавки за стаж роботи.

Є постанова КМ України, за якою освітянським закладам III-IV рівня акредитації дозволено підвищувати зарплатню своїм співробітникам за рахунок позабюджетних коштів. Тож наказом по НТУУ "КПІ" № 1-115 від 28.08.02 науково-викладацькому складу університету підвищено ставки на 15% за рахунок внутрішніх коштів.

– ***Постанови і надбавки стосуються науково-педагогічних працівників, а спеціалісти, навчально-допоміжний, адмінперсонал, прибиральниці нарешті?***

– Це дуже складне і болюче питання. У НТУУ "КПІ" налічується приблизно 2200 викладачів та 1200 науковців. Усього ж співробітників – близько 7000. До того ж, гостро стоїть проблема старіння кадрів. Пенсіонери як можуть тримаються за свої місця з усіма доплатами і надбавками (без сумніву, заслуженими багаторічною працею), а молодь не йде на "голі" ставки.

– ***Тож повернулися до того, з чого почали: працівники освітянської галузі потребують соціального захисту.***

– У травні минулого року ЦК профспілки звернувся до Міносвіти з вимогою виконати ст.57 "Закону про освіту", де зазначено, що зарплата науково-педагогічних кадрів має бути вдвічі більшою за середню у промисловості, а оплата спеціалістів дорівнювати середній у народному господарстві. Реально ж розмір середніх ставок заробітної плати (посадових окладів) педагогічних працівників складає близько 196 грн., а науково-педагогічних – 391 грн. на місяць. За даними Міністерства статистики, середня заробітна плата у промисловості станом на 1 листопада становить 519 грн. Таким чином, посадові оклади та ставки заробітної плати педагогічних та науково-педагогічних працівників нижчі від законодавчо гарантованих на 62 відсотки.

У той час, як середня заробітна плата по всіх галузях економіки за жовтень складає 397 грн., розміри посадових окладів спеціалістів становлять від 138 до 173 грн., що на 224-259 грн. нижче гарантій, встановлених законодавством.

Оскільки Міносвіти не здатне задовольнити таку вимогу, профспілки вступили з ним у трудовий конфлікт.

– ***Конфлікт набув розвитку?***

– Існує Національна служба посередництва і примирення при Президенті України, яка приймає рішення про законність даної акції протесту, тобто чи підлягає трудовий конфлікт реєстрації. Це затяжна і непроста процедура, має бути виконано безліч формальностей.

Але вже на початку грудня у Харкові, де проходив пленум ЦК профспілки, було оголошено про реєстрацію трудового спору працівників освіти між ЦК профспілки і Міносвіти.

– ***Якщо існує конфлікт, мають висуватися вимоги.***

– Ми не висуваємо багато вимог, бо часто, задовольнивши незначні, можновладці не виконують головних із них. **Тож ми вимагаємо:**

1. *Забезпечити відновлення у повному обсязі чинності ст.57 закону України "Про освіту", ст.24 Закону України "Про наукову і науково-технічну діяльність", ст.25 Закону України "Про загальну середню освіту", статей 18 та 22 Закону України "Про позашкільну освіту" у видатках бюджету України на 2003 рік.*

Чинність названих статей, які регулюють питання умов та оплати праці педагогічних, науково-педагогічних та інших працівників установ та закладів освіти, було призупинено на 2002 рік статтею 55 Закону України "Про Державний бюджет України на 2002 рік".

2. *Забезпечити встановлення обґрунтованих співвідношень у рівнях посадових окладів та ставок заробітної плати працівників установ і закладів освіти відповідно до законодавчо встановленого рівня мінімальної заробітної плати.*

За період з 1996 року розмір мінімальної заробітної плати зріс із 15 грн. до 165 грн., тобто в 11 разів, а розмір посадових окладів та ставок заробітної плати педагогічних, науково-педагогічних працівників та спеціалістів установ і закладів освіти збільшився лише в 1,4-1,5 рази.

3. *Розробити та затвердити нову редакцію Інструкції про обчислення заробітної плати працівників установ і закладів освіти, забезпечивши при цьому упорядкування умов оплати праці, встановлення міжкваліфікаційних та міжпосадових співвідношень у рівнях посадових окладів, ставок заробітної плати.*

– ***Хто розглядає ці вимоги?***

– Для вирішення колективного трудового спору було створено примирну комісію у складі 8 осіб (4 – від ЦК профспілки, 4 – від Міносвіти), куди обрали й мене. У січні відбулося перше засідання примирної комісії. Воно не принесло реальних результатів, оскільки ще немає офіційних даних бюджету на 2003 рік: скільки коштів спрямовано на освіту і за якими статтями їх розподілено. Хоча при обговоренні бюджету і спікер В.Литвин, і віце-прем'єр Д.В.Табачник заявляли про підтримку освіти й освітян.

– ***Тож тепер ЦК профспілки чекає…***

– Не чекає. На пленумі ЦК у кінці січня обговорювалася ситуація щодо колективного спору. Було прийнято звернення до голови Комітету ВР з питань науки і освіти С.М.Ніколаєнка та віце-прем'єр-міністра Д.В.Табачника, де, зокрема, говориться: "Зупинення чинності державних гарантій стосовно розміру ставок заробітної плати (посадових окладів) педагогічних та науково-педагогічних працівників, житлово-побутового забезпечення педагогів сільської місцевості та законодавчих норм щодо умов і оплати праці працівників шкіл, дошкільних, позашкільних закладів, матеріального забезпечення наукових працівників, пільгового проїзду, безоплатного користування студентами об'єктами культури, фізкультури, спорту тощо суттєво послабило соціальну захищеність, унеможливило створення працівниками та студентською молоддю достатнього життєвого рівня для себе та своїх сімей.

Зважаючи на викладене та враховуючи зростання соціальної напруженості в освітянському середовищі, колективний трудовий спір між найманими працівниками в галузі освіти та Міністерством освіти і науки України, ЦК профспілки вважає за необхідне, щоб Кабінет Міністрів терміново вніс відповідні пропозиції до Верховної Ради України щодо скасування ряду положень ст.63 Закону України "Про Державний бюджет на 2003 рік" стосовно працівників освіти, науки, студентської молоді".

– ***Тобто робота триває…***

– Я б навіть сказав – боротьба триває. Рішення мають прийматися на рівні Міносвіти та Кабміну. Тож ми й не даємо "розслабитися" Міністерству.

Треба сказати, що профспілка працівників освіти і науки України дуже активна. Це завдяки нашим зверненням, мітингам та пікетуванням відбуваються позитивні зрушення у соціальному забезпеченні працівників освіти, медицини, культури.

Спілкувалася Н.Вдовенко

ОГОЛОШЕННЯ

Видавничий концерн запрошує на постійну роботу СОЦІОЛОГА

(в/о або останній курс ВНЗ за спеціальністю "Соціологія")

з гарними теоретичними знаннями з спеціальності, здатного до самостійного доведення заданої роботи до повного результату.

Оклад від 150 у.о.
Телефонуйте нам: 456-80-35; *Тел./факс:* 456-31-21.
E-mail: otbor@niko.kiev.ua

* * *

ОАО КБ «Надра» пропонує співробітникам НТУУ "КПІ" новий вид послуг – ПЕНСІЙНУ ПЛАСТИКОВУ КАРТКУ!

Пенсійна картка видається для зарахування і виплати пенсії і грошової допомоги пенсіонерам, що прописані і живуть у Києві. Одержання цієї карти дає Вам цілий ряд переваг.

Одержувати гроші ви можете в зручний для Вас час, незалежно від термінів виплати пенсії і режиму роботи ощадної каси, де Ви раніше одержували пенсію;

Ви зможете одержувати пенсію безпосередньо в мережі банкоматів ОАО КБ «Надра», у тому числі й у банкоматах, розташованих на території НТУУ "КПІ".

На позитивний залишок по рахунку нараховується 11% річних.

Банк оформлює картки Visa Electron Domestic, що обслуговуються по всій території України та Maestro – що обслуговуються по усьому світу.

Валюта карткового рахунку – *гривня*.

Видача й обслуговування пенсійної карти – *безкоштовно*;

Зняття готівки і зарахування пенсії – *безкоштовно*;

Одержати пенсійну картку зовсім нескладно: необхідно мати при собі паспорт, довідку про присвоєння ідентифікаційного коду, пенсійне посвідчення і заповнити встановлений пакет документів у Київському регіональному управлінні ОАО КБ «Надра»: *вул. І.Кудрі,32 (м. Дружби народів), зал по роботі з клієнтами, із 9.00 - 18.00, тел.: 295-23-45; 247-45-87; 294-40-08.*

• КОНКУРС • КОНКУРС •

НАЦІОНАЛЬНИЙ ТЕХНІЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ УКРАЇНИ «Київський політехнічний інститут»

ОГОЛОШУЄ КОНКУРС

на заміщення вакантних посад завідувачів кафедр (доктор наук, професор)

– математичних методів захисту інформації;
– фізико-технічних засобів захисту інформації;
– телекомунікаційних систем та мереж;
– психології та педагогіки;
– фізичної реабілітації;
– української та російської мови для іноземців.

Термін подання документів – місяць від дня опублікування оголошення.

Адреса: 03056, Київ-56, проспект Перемоги, 37, відділ кадрів, кімната 114.

«КИЇВСЬКИЙ ПОЛІТЕХНІК»
газета Національного технічного університету України «Київський політехнічний інститут»

✉ 03056, Київ-56
проспект Перемоги, 37
корпус № 1, кімната № 221
☎ 441-14-58, 241-66-95

Головний редактор В.В.ЯНКОВИЙ

Провідний редактор В.М.ІГНАТОВИЧ

Дизайн та комп`ютерна верстка І.Й.БАКУН

Комп`ютерний набір М.В.КВАЧЕНЮК

Коректор Н.В.МУРАШОВА

Реєстраційне свідоцтво Кі-130 від 21. 11. 1995 р.
Друкарня АТЗТ«Атопол», м. Київ, пр. Червоних козаків, 9
Тираж 1500

Відповідальність за достовірність інформації несуть автори . Позиція редакції не завжди збігається з авторською.